

G E S T I Ó E M P R E S A R I A L

Les empreses i el dèficit fiscal (i II)

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR

De la mateixa manera que el dèficit fiscal català amb l'Estat espanyol afecta la butxaca dels ciutadans d'aquest país, també fa forat a la caixa de les empreses. De l'enorme fuga de recursos que, sota l'argument de la solidaritat, representa el dèficit en qüestió, en volem fer una lectura des de la perspectiva empresarial, aprofitant que el país és ric en aquest tipus d'organitzacions i que els empresaris saben, tant o més que la resta de ciutadans, com costa ser competitiu i guanyar-se les garrofes. El tema permet fer una reflexió, com a mínim, en quatre nivells: la posició corporativa, la interpretació dominant del dèficit, el conformisme amb les pràctiques polítiques i les greus conseqüències que té per al sistema productiu.

Catalunya compta amb una munió d'institucions que representen interessos del col·lectiu empresarial. Especialitzats en diferents àmbits, com la negociació de convenis, la prestació de serveis de formació i consultoria als seus associats, la creació d'opinió econòmica, l'empresa familiar, defensa dels interessos professionals, etc. Podem fàcilment identificar noms coneguts de tothom. Cap de les institucions no ha fet una denúncia clara del problema. Els gestos que han fet, en els darrers anys, algunes són tan tímids que un no sap si són purament testimonials, per estar en sintonia amb un corrent d'opinió que

cada vegada arriba a més gent, o si és per convenciment, que és el que volem pensar. En qualsevol cas, el tema l'agafen i el tracten amb pinces, com si no es volgués ofendre ningú. Darrere d'aquesta actitud el més freqüent és que hi hagi un error d'interpretació molt estès i certa por a una venjança postelectoral.

En la història econòmica de Catalunya, i encara avui dia, hi ha moltes persones del sector empresarial i econòmic professional que opinen que el dèficit fiscal del país s'ha d'acceptar perquè correspon a una quota de solidaritat necessària i, sobretot, al fet que Catalunya té superàvit comercial amb la resta d'Espanya. Respectem aquesta posició, però també, amb tot el respecte, volem fer notar que no es pot confondre la gimnàstica amb la magnèsia. La solidaritat ve imposada, l'import de la quota solidària, també; d'altra banda, que altres regions espanyoles comprin més productes i serveis catalans no compensa els impostos que paguem i que no tornen. Si en compren és perquè deuen ser més competitius que els procedents d'altres

indrets, més encara en el context d'Europa i d'una economia globalitzada.

Cada vegada el govern demana més transparència a les empreses (primer va ser el *Codi Olivencia* i ara l' *Informe Aldama*) i la informació que en té, a través del sistema fiscal, és més completa, els comptes cal dipositar-los al Registre Mercantil, ... però quan es tracta que sigui el mateix govern central qui faciliti

la informació sobre el dèficit fiscal, s'hi gira d'esquena i fa passar amb raons, per no dir que desobeeix mandats parlamentaris. Els empresaris saben que els passa quan amaguen informació al govern. I què els passa als governs quan amaguen informació? No res.

Finalment, els empresaris, que de números en saben, a què voldrien que es destinés el dèficit fiscal de 10.862 milions d'euros del 2002 o, si ho prefereixen, el 10% del que es produeix al país? A disposar de millors infraestructures? A crear una xarxa de laboratoris R+D i innovació en els diferents sectors? A disminuir la quota patronal a la Seguretat Social? Hi hauria tantes inversions que farien les nostres empreses més competitives i ens orientarien cap a un model més basat en la qualitat que no pas en la quantitat! I és que aquests insolidaris, que prefereixen els castells als toros, saben, encara que no ho diguin en públic, que si perden competitivitat corren el risc de fer llenya.